

Щоб діти жили у безпечній і своїй країні

Про Артема Овдієнка, гірничомонтажника дільниці №18 шахтобудівельного управління АТ «Кривбасзалізрудком», на підприємстві відгукуються як про відповідального та старанного фахівця, молодіжного лідера структурного підрозділу і профактивіста. У молодіжній спільноті ПМГУ його вважають небайдужим і надійним товаришем – з тих, на кого можна покластися в реалізації будь-яких ініціатив. Але зараз головна самоідентифікація чоловіка – захисник країни. Ровесник Незалежності України, от вже 4-й рік він боронить Батьківщину зі зброєю в руках. У відвертій розмові з криворізькою журналісткою Мариною Омельницькою Артем розповідає:

– Той лютий ранок 2022 року перевернув все з ніг на голову. Я міг думати тільки про одне: підступного, нахабного ворога треба зупинити. Тож у перші ж дні повномасштабного вторгнення відправив свою родину у безпечне місце, за кордон, а сам подався у військкомат.

Тижня зо три умовляв його працівників направити мене у військову частину, але через те, що маю трьох неповнолітніх дітей, мені відмовляли. Та нарешті натиск дав плоди. Я був направлений у Державну спеціальну службу транспорту – це спеціалізоване військове формування, яке входить до системи Міністерства оборони. Службу ніс у Житомирській області на кордоні з Білоруссю.

2022-й був тяжким роком: ворог впритул підійшов до Кривбасу. Я постійно линув думками до діточок (як їм там, у чужій країні?), переймався долею молодшого брата, який на війні з 2016-го, захищав Маріуполь, потрапив у полон, був визволений з нього, зараз продовжує боронити Україну. Сил додавало і додає прагнення, щоб наші діти жили в безпечній і своїй країні.

У 2023-му мене перевели до саперної частини. Зараз я головний сержант частини. Військовий сапер – ризикована, але надважлива професія у війні. Кажуть, піт сапера береже кров піхоти. І це правда, бо інженерно-саперні підрозділи роблять необхідні речі для виживання піхоти на полі бою.

Курси підготовки саперів тривають плюс-мінус місяців п'ять, але цього недостатньо, навчання має бути постійним. Це лише в кіно можна побачити, як сапер перерізав червоний дротик і все – готово. Наша робота залежить від тактичної обстановки та завдання. Наприклад, вчасно поставлене мінне поле обмежує пересування супротивника, змушує його відмовитися від замислу або змінює його маневр у вигідному для нас руслі. При наступі спершу йдуть

розвідка і сапери – усе розвідують, за потреби розмінують. І лише після цього може рушати піхота.

На жаль, ворог залишив на нашій землі багато смертоносних пасток, навіть на деокупованих територіях їх чимало. Сучасні сапери повинні знати новітні технології, адже окрім зброї у нас є купа необхідного в нашій роботі обладнання: металошукачі, навігатори, планшети, радіокеровані системи, такі як дрони, БПЛА тощо. До того ж потрібно вміти не лише знаходити вибухові предмети, які розставив ворог, а й знешкоджувати їх.

Робота саперів не передбачає помилок і вимагає надзвичайної сконцентрованості дій. Сапер має бути фізично міцним, витривалим, виваженим, відповідальним та цілеспрямованим, окрім цього, розуміти бодай ази фізики і математики, бо підривна справа – це розрахунки, формули. Саме такі якості притаманні кожному бійцю нашого підрозділу. Ми постійно вчимося, навіть після виконаного завдання час, відведений на відпочинок, використовуємо на навчання. Усі усвідомлюють, що один невірний рух, одна непомічена перешкода загрожують втра-

тою. Часто наше життя залежить один від одного. Випадкові люди у нашому підрозділі не затримуються, якщо вони не відповідають названим критеріям, їх переводять в інше місце.

Але навіть якщо ти дуже уважний, це війна – від усього не вбережешся. От і я отримав тяжке поранення під час виконання бойового завдання, потрапив у госпіталь. Лікування було тривалим, не менш тривалою буде і реабілітація. Але я не втрачаю оптимізму, бо маю плани на майбутнє.

Я щиро вдячний лікарям – вони справжні віртуози у своїй справі, буквально по шматочках зібрали мою ногу, зберегли її. Розумію, що таким мобільним як раніше не буду, але планую повернутися в стрій. Хтось же повинен навчати хлопців, які будуть прибувати в підрозділ. Навіть під час лікування мені телефонують побратими, щоб порадитися з того чи іншого питання. У мене є знання, досвід, тож передаватиму їх іншим.

На мою думку, у цей нелегкий час кожен чоловік повинен зробити свій вибір, щоб бути корисним країні. Ми не маємо права програти цю війну, бо в такому випадку нас чекає окупація або еміграція. Дуже хочу побачити родину, за весь час служби мав дві десятиденні відпустки, під час них їздив до сім'ї. Підтримую зв'язок з працівниками комбінату, друзями по «молодіжці», профкомом ПМГУ підприємства, вдячний йому за нещодавно надану фінансову допомогу.

Фото з особистого архіву героя

